

[12 Chòm Sao] Chờ Đợi Yêu Thương

Contents

[12 Chòm Sao] Chờ Đợi Yêu Thương	1
1. Gtnv	1
2. Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ	3
3. Chương 2: Con Mèo	4
4. Chương 3: Thiên Yết	7
5. Chương 4: Thắng Tiến! Suối Nước Nóng Ôi!	9
6. Ngoại Truyện 1: Thiên Yết Và Song Ngư	12
7. Ngoại Truyện 1: Thiên Yết Và Song Ngư	16

[12 Chòm Sao] Chờ Đợi Yêu Thương

Giới thiệu

1. Song Ngư “Có lẽ, tôi cần một chút yêu thương. . . ” Ít nói, luôn quan sát mọi người xung quanh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/12-chom-sao-cho-doi-yeu-thuong>

1. Gtnv

Giới thiệu nhân vật

1. Song Ngư

“Có lẽ, tôi cần một chút yêu thương...”

Ít nói, luôn quan sát mọi người xung quanh bằng đôi mắt màu xám nhạt của mình. Cô rất rụt rè, nhút nhát trong giao tiếp, chỉ thích chui rúc trong cái mai rùa, tức là căn phòng ẩm áp của cô và làm mọi điều cô thích. Cho đến ngày, có một người đã kéo cô ra khỏi lớp vỏ bọc của bản thân và đối mặt với hiện tại.

2. Thiên Yết

“Tôi sẽ chờ em nơi phía cuối con đường.”

Lạnh lùng, sát gái số một. Nhưng trong tình yêu của chính mình thì cậu quyết đoán. Để ý cô ấy ngày từ ngày đầu mà đến tận giờ mãi vẫn chưa thổ lộ tình cảm nhưng cậu đã giúp cô ấy trở về với chính mình, lặng lẽ theo dõi người mình yêu thương từng ngày, từng ngày...

3. Sư Tử

“Cảm giác này thật là lạ. Hay là tôi đã biết yêu?”

Ngủ ngơ, khờ khờ và còn ngây dại lắm. Bạn Sư nhà ta đã bị người ta mê hoặc ngay từ cái nhìn đầu tiên. Kể từ đó cậu cứ lơ mơ như người mất hồn, chốc chốc lại tự kỉ với chính bản thân mình. Nhưng đừng xem thường cậu, coi bộ cậu sát gái cũng siêu lắm á!

4. Song Tử

“Tớ đã yêu cậu ngay từ ánh mắt đầu tiên.”

Cô là một cô gái bản lĩnh, đầy trách nhiệm và trong sáng. Luôn lo lắng cho người mình yêu thương một cách thầm lặng, mong chờ có một ngày cậu ấy sẽ hiểu được tình cảm mà cô dành cho cậu.

5. Cự Giải

“Hạnh phúc chính là khi ở bên cậu!”

Chu đáo đến từng mi li mét, cô là một cô gái dễ thương khiến mọi người đều yêu mến. Thích nấu ăn cho mọi người và đặc biệt là cho người mình yêu.

6. Kim Ngưu

“Tớ thích cậu, được chứ?”

Cậu chàng này hay nhõng nhẽo, mặc dù là con trai nhá, cứ như trẻ nhỏ không bằng. Nhưng cũng chính cái bản tính ấy đã giúp cậu chiếm được một phần lớn trong trái tim cô ấy.

7. Nhân Mã

“Tớ tình nguyện, trẻ con lắm. Cậu có muốn yêu?”

A, một cô nàng trẻ con hết chỗ nói. Quậy, ăn, chơi, ngủ, nghỉ là số dách. Nhưng cũng biết lo cho người ta lắm á...

8. Bạch Dương

“Tôi sẽ luôn ở bên em, dù thế nào chăng nữa.”

Dân chơi thứ thiệt, là cậu ấm con nhà giàu. Mặc dù biết rằng hai người sẽ khó đến với nhau nhưng vẫn một mực yêu hết lòng, cố gắng cứu lấy tình yêu đẹp đẽ của hai người.

9. Thiên Bình

“Ừ thì tôi điệu đấy, thích à?”

Một cô nàng sành điệu, chiếm không ít cảm tình của các chàng trai nhưng cô chỉ đối xử đặc biệt với một người. Cô đã khiến anh lung lay bởi tình cảm của cô dành cho anh thật sự quá lớn.

10. Ma Kết

“Tôi mong muốn tình yêu, nhưng chưa bao giờ chạm đến nó...”

Cậu thờ ơ, vô tâm nhưng không ai biết vì lí do gì đã khiến cậu ấy trở nên như thế. Rồi cô gái định mệnh đã đến làm cậu có một cảm giác là lạ trong người.

11. Bảo Bình

“Một khi đã được tôi yêu thì đó là may mắn đấy.”

Ồi, trông cậu ấy tri thức như vậy chứ thực ra là lưu manh đấy! Cậu ta rất mưu mô, khiến người khác xiêu lòng vì những điều cậu ta đã làm á.

12. Xử Nữ

“Tại sao mình lại thích hẳn cơ chứ?”

Cô không muốn yêu. Có một người đã khiến cô thay đổi ý nghĩ ấy. Đơn giản chỉ là hắn đã tạo cho cô nhiều bất ngờ nho nhỏ làm cho cuộc sống vô vị bỗng chốc trở nên bừng sáng...

2. Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ

————— Sư Tử —————

Tôi- Sư Tử- một hotboy nổi tiếng trong trường cấp ba Blusky. Tôi rất nghịch ngợm và phá phách, học hành thì chẳng đến nơi đến chốn, suốt ngày chỉ long nhong ngoài đường rong chơi là giỏi. Và cái thói lêu lổng ấy đã hại tôi. Vào hôm đẹp trời nào đó, tôi bị cô giáo bắt lên phòng giáo viên, được giao cho một chiếc chìa khóa ‘vàng’ với lời nhắn nhủ từ người cô ‘thân yêu’:

- Từ giờ, em sẽ chuyển đến ký túc xá và lớp học dành cho học sinh cá biệt. Đây là chìa khóa phòng của em. Cố lên em nhé!

Tôi ngậm ngùi bước ra khỏi cửa, ngược mắt hỏi ông trời rằng không biết ngày mai cuộc đời học sinh của tôi sẽ ra sao? Tôi còn ngây dại lắm! Hic... T__T

[OK, phần tự kể đến đây thôi, tiếp tục câu chuyện nào~ ~]

————— Ngày hôm sau —————

“Học, học, học...”- Sư Tử thở dốc, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Sau một hồi tìm kiếm, bạn Sư của chúng ta cũng đã tìm ra cái lớp học quỷ quái mà bà cô bắt cậu chuyển tới. Đứng trước cửa lớp, Sư Tử chỉnh trang đồng phục, vuốt lại mái tóc rối bù sáng nay chưa chải vì ngủ dậy trễ rồi hiên ngang bước vào lớp.

“Cạch.”

Sư Tử đứng chôn chân tại cửa lớp. Đôi mắt cậu mở to, ngạc nhiên nhìn cảnh tượng hỗn loạn đang diễn ra trước mắt mình: hai cô gái đang cầm chổi rượt một cậu con trai chạy vòng vòng lớp, sát khí tỏa ra nghi ngút. Chậc, tội ghê, chơi gì không chơi mà lại đi chơi với ‘sư tử’. Cậu nghĩ thầm; một cậu bốn mắt khác lại đang hí hoáy làm việc với đồng chai lọ trên bàn, chốc chốc lại nghe thấy tiếng nổ nho nhỏ, nghe như tiếng ai xì bom, khiến mọi người đưa mắt nhìn nhau nghi ngờ; một cậu trai có khuôn mặt búng ra sữa đang nhai nhồm nhoàm một đồng xì -nách trong mồm, hết Poca rồi đến O’ Star, vậy mà body vẫn chuẩn chẵn; một đứa con gái khác cầm kiếng tự sướng soi mặt của mình, dường như trên mặt cậu ta dính vàng hay sao ấy, cứ soi mãi, soi mãi; một cô khác thì đang ngủ gục trên bàn, lại còn mớ ngủ, nước dãi chảy tùm lum; chỉ có hai cậu con trai và cô bạn cuối lớp là ngoan ngoãn ngồi im ru.

Lúc đầu, Sư Tử còn tưởng mình vô nhảm lớp, nhưng ngẫm một hồi thấy lớp này quái lạ như vậy, chắc nhầm mình vô đúng lớp rồi, không nhầm đâu!

- Cậu là học sinh mới chuyển tới à?- Một giọng nói lãnh lút vang lên bên tai Sư Tử. Cậu nhìn qua và đập vào mắt cậu là một cô gái có khuôn mặt baby, đôi mắt tinh nghịch, trong veo chạm vào ánh nhìn của cậu. Sư Tử thoáng ngạc nhiên, ngẩn người ra một lúc rồi sực nhớ ra, gật đầu lia lịa.

- Mặt cậu tếu thật đấy! Ngơ ngơ như người mất hồn! Tổ là Song Tử, rất vui khi được quen biết. Tổ với cậu ngồi chung một bàn, có gì không hiểu hay thắc mắc thì cứ hỏi tổ.- Song Tử mỉm cười nói.

- À, ừm.- Sư Tử ậm ừ.

- Ô hô, “ma” mới kìa mọi người ơi!- Một giọng nói khác lại vang lên, là của anh chàng bị “truy sát” này giờ đây mà!- Chào anh bạn, tôi là Bạch Dương, anh chàng điển trai nhất mọi thời đại đây!

Sặc! Sư Tử tròn tròn mắt nhìn người đối diện, ngẩn ngẩn nghĩa nghĩa một hồi, thấy hắn nói cũng không ngoa, thôi thì cho hắn xếp sau mình vậy!

- Tớ là Nhân Mã, bạn thanh mai trúc mã với tên này, nhiều lúc hắn tự cao lắm, cậu đứng để ý!- Một trong hai cô gái đuổi theo cậu ta này giờ nở nụ cười thân thiện với Sư Tử rồi quay sang tròng mắt với Bạch Dương. Tên này cũng không kém, quay sang tròng lại, thế là một cuộc chiến giữa... những con mắt bùng nổ và không biết khi nào mới có hồi kết.

- Kệ tụi nó, từ xưa đến giờ tụi nó toàn thế không à. Tớ là Xử Nữ, hân hạnh!- Cô gái thứ hai rượt theo Bạch Dương cất tiếng chào, giọng nói sao mà êm tai, dễ chịu quá xá.

- Để tớ giới thiệu luôn nhé?- Vừa nói, Song Tử vừa chỉ vào từng người một- Cái nhỏ điệu đà kia là Thiên Bình, tính nó bất ổn lắm, cậu phải cẩn thận; “nhà bác học điên kia” là Bảo Bình, thần kinh cũng không được ổn định, mặc dù hắn là thiên tài; hai cậu con trai ngồi ở dưới là Ma Kết và Thiên Yết; cô bạn dễ thương kia là Song Ngư; nhỏ ngủ gục trên bàn là Cự Giải, nhớ phải nể nang nó, phần cơm của cậu một chay hai mặn hay hai mặn một chay đều do nó quyết định cả đấy!

Sư Tử gật đầu, cậu sẽ nhớ kĩ mấy điều dặn trên. Coi bộ sống chung mà cũng rắc rối gớm. Nhưng vì một ngày mai tươi sáng, bạn Sư nhà ta phải cúi đầu chịu trận vậy.

“Cạch.”

Cánh cửa bật mở. Ông thầy bước vào, mặt mày nghiêm trang. Cũng phải, đối mặt với một lũ cứng đầu như thế, chắc ông cũng tốn không ít tâm huyết và sức lực. Chắc, tôi biết tâm ý của ông mà, thầy giáo bắt đầu đi! Sư Tử nghĩ thầm trong đầu.

Trở về chỗ của mình, cậu lấy tập sách ra, ngán ngẩm chép bài.

3. Chương 2: Con Mèo

“Reng!Reng!Reng!”

- Bài học đến đây là kết thúc. Các em về nhà nhớ làm bài tập nhé, ngày mai tôi sẽ kiểm tra!- Ông thầy giáo nói xong xách cặp bước ra khỏi cửa.

- Hura! Thoát kiếp với môn Toán, về nhà thôi mọi người!- Nhân Mã reo lên, hí hửng thu dọn sách vở vào ba lô.

- Ê Mã Mã, tối nay tôi với bà độ sức tiếp không, hôm qua còn đang dang dở...

- Chơi liền, chơi liền! Lần này tôi thắng ông cho coi. Đừng xem thường bản lĩnh của Mã Mã này!

Bạch Dương chưa kịp nói hết câu thì đã bị Nhân Mã chen vào. Nhìn điệu bộ của cô nàng chắc đang háo hức lắm!

- Ủa, bọn họ đánh nhau hả?- Sư Tử ghé tai thì thầm với Song Tử. Vừa dứt lời, cậu đã nghe thấy tiếng Song Tử cười khúc khích.

- Sao thế? Tớ nói sai à?- Sư Tử hỏi, cảm thấy bất ngờ trước thái độ của cô nàng.

- Không phải oánh lộn đâu mà là chơi game đấy!- Song Tử trả lời.

- Chắc, họ nói thế tớ hiểu lắm là phải.- Sư Tử lầm bầm.

- Hôm nay tớ sẽ nấu nhiều món để chúc mừng Sư Tử gia nhập vào nhóm chúng ta.- Cự Giải nhanh nhẩu lên tiếng, đôi mắt màu xanh lục ánh lên vẻ thích thú.

- Thế tớ sẽ phụ cậu, đổi lại Giải phải làm cho tớ vài món tớ thích nhé?- Anh chàng Ngư bắt đầu làm trò. Cậu ngược nhìn Giải với ánh mắt long lanh, cầu xin khiến Cự Giải mỉm lòng, đành phải gật đầu đồng ý.

Thế là mọi người dần dần trở về ký túc xá, chỉ có Song Ngư là chậm như rùa, lật đật chạy theo sau. Nhưng chẳng mấy chốc, Song Ngư ngó qua ngó lại chẳng thấy mọi người đâu nữa...

Dọc đường trở về ký túc xá có một bờ sông, trên bờ là cái cây thật to, Song Ngư cũng chẳng biết cây đó tên gì (thứ lỗi cho bạn Ngư dốt Sinh Học). Lúc đi ngang qua đó, cô nghe thấy một rên khẽ của một con vật, nhìn lên thì thấy một con mèo bị mắc kẹt trên cành cây, xuống không được. Động lòng trước con vật nhỏ, bạn Ngư của chúng ta đã quăng luôn chiếc cặp sang một bên, xắn tay áo và bắt đầu...trèo. Coi vậy chứ Song Ngư leo trèo góm phết, chẳng mấy chốc con mèo đã ở trước mặt cô. Cô cẩn thận ôm lấy nó, dè dặt bị nó vô tình cào cho ba phát vô mặt, rỉ máu ra. Mặc kệ vết thương, Ngư vẫn trèo xuống, ôm gọn con mèo trên tay, khoác chiếc cặp lên vai và chậm rãi bước về nhà.

—————Trong khi đó—————

- Mọi người ơi, cơm tối đến này, xuống đây ăn đi!- Tiếng của Cự Giải vang khắp ký túc xá. Nói cho oai thể thôi chứ thức ra nó cũng là một ngôi nhà bình thường, có đủ đồ đạc tiện nghi và mười hai căn phòng, thứ tự như sau:

Chủ phòng 101: Bạch Dương

102: Nhân Mã

103: Xử Nữ

104: Bảo Bình

105: Thiên Bình

106: Ma Kết

107: Thiên Yết

108: Song Ngư

109: Sư Tử

110: Song Tử

111: Cự Giải

112: Kim Ngưu

Chưa thấy mặt đâu mà đã nghe thấy tiếng la oai oái của Nhân Mã:

- Bọn tớ đến đây!

Mọi người dần dần ngồi vô bàn ăn, chợt thấy thiếu thiếu ai đó, Thiên Yết bèn lên tiếng:

- Song Ngư đâu?

Ai nấy bấy giờ mới sực nhớ ra. Hồi nãy họ mãi lo trò chuyện, quên bèn mất việc Ngư là một con rùa chậm chạp nên...

“Cạch!”

Cánh cửa bật mở, Song Ngư bước vào, dễ dàng nhận ra trên khuôn mặt của cô bị ba vết cào, một tay xách một bọc đồ khá to. tay kia ôm gọn con mèo trắng nhỏ trong lòng.

- Trời à, Song Ngư cậu bị sao thế?- Xử Nữ trợn tròn mắt. Nhìn chăm chăm vào “thủ phạm” trên tay Song Ngư, cô cũng hiểu ra ít nhiều sự việc.

Song Ngư mỉm cười, chẳng nói chẳng rằng chạy thẳng một mạch lên phòng khiến mọi người nhìn theo cô, có chút lo lắng trong lòng...

—————Phòng Song Ngư—————

Song Ngư thay bộ đồng phục ra. Cô ngắm nghĩ về điều mình vừa làm. Thật sự, cô vẫn chưa thể hòa nhập được với mọi người xung quanh, có lẽ, cô cần thêm thời gian nữa cho việc này...

Ngư bước xuống cầu thang. Cô đặt con mèo trên một tấm đệm nhỏ rồi ngồi vào bàn ăn.

- Nè, cậu không sao chứ?- Bảo Bình lên tiếng hỏi.

Song Ngư lắc đầu. Cô cảm nhận được mấy vết thương bắt đầu rất lên. Cự Giải thở dài, cô cầm tay Song Ngư kéo vào trong bếp, lôi hộp y tế dự phòng ra, cẩn thận rửa vết thương và dán băng keo cá nhân lên mặt của Ngư.

- Phải làm như thế mới mau lành và không để sẹo lại trên mặt. Sau này cậu nhớ phải cẩn thận hơn đấy!- Cự Giải dặn dò.

Song Ngư gật đầu một cách ngoan ngoãn. Cô không biết nói gì ngoài hai từ “cảm ơn” đến Giải và sau đó cả hai trở lại bàn ăn. Mọi người thấy Song Ngư như vậy cũng đỡ lo lắng hơn. Riêng một người trong suốt bữa ăn, luôn nhìn cô bằng một ánh mắt trù mên xen lẫn một chút lo âu...

- À mà nè, cậu tính nuôi nó hả?- Thiên Bình hỏi.

- Ừ!- Ngư đáp.

- Sao hôm nay cậu về trễ thế?- Mã hỏi

- Tại tớ đi qua khu phố bên cạnh, mua một ít đồ dùng cho con mèo.- Ngư trả lời.

- Thế cậu tính đặt tên gì cho nó?- Tiếng nói hiem hoi của Ma Kết cất lên khiến mọi người ngạc nhiên ngoài nhìn.

- Nó màu trắng...ừm, gọi nó là Shiro!- Ngư mỉm cười nói.

Mười hai cái đầu gật gù biểu tình. Tên ấy hợp với nó lắm, Shiro, Shiro...

Bữa ăn nhanh chóng kết thúc, Song Ngư lấy một ít thức ăn dành cho mèo trong cái bọc đồ to to mà cô vừa mới mua ra, đổ một ít cho Shiro ăn. Shiro cọ cọ vào người cô, cái đuôi ngoe nguẩy xem chừng vui lắm. Song Ngư vui vẻ bước về phòng, trong lòng đột nhiên cảm thấy thoải mái đến lạ thường. Tối hôm đó, một thành viên nữa được gia nhập...

“ Cháu, cháu.”

“Pằng, pằng.”

- Haha, tớ sắp thắng rồi!”- Bạch Dương reo lên.

- Còn lâu nhá! Xem tuyệt chiêu của Mã Mã đây! Nhân Mã gần như gào lên.

- Các cậu ồn quá đấy! Bé bé cái mồm lại cút coi?- Xử Nữ mới bằng chất giọng đe dọa khiến hai người kia im thin thít, lâu lâu lại xì xì to nhỏ gì đó.

“Ọc, ọc, ọc...”

Cái bụng của Nhân Mã bắt đầu ‘biểu tình’. Cô nàng hết nhìn cái bụng rồi đến nhìn Bạch Dương, cười cười như thế :“Đâu phải tại tớ!”

- Đói bụng thì kiếm Giải Giải làm đồ ăn cho, nó đang ở phòng Kim Ngư đó!- Xử Nữ nói.

Thế là bạn Mã Mã của chúng ta lết cái bụng rỗng không lên tầng hai, nơi phòng Kim Ngư trú ngụ. Vừa đi vừa nghĩ:“ Cự Giải vào phòng của hần chi vậy trời?”

Đứng trước phòng, Mã đưa tay gõ cửa. Một lúc sau, Giải mở cửa ra, cô cảm thấy mặt mình nóng ran lên, chắc sắp xì khói trắng trên đầu luôn quá. Thấy Mã Mã gặp mình là đôi mắt sáng trưng như đèn pha, Cự Giải hiểu rằng đã đến lúc cho “ngựa ăn cỏ” rồi đây!

- Cậu xuống trước đi, tí tớ làm cho cậu vài món.- Giải mỉm cười bảo.

Nhân Mã chẳng để ý đến biểu hiện kỳ lạ của Cự Giải, cô gặt đầu cái rụp, lon ton chạy xuống sau bếp, chờ đợi.

Ồ, mà rốt cuộc có chuyện gì giữa Giải và Ngưu thế?

Và câu trả lời là...

Bí mật sẽ bật mí vào chap sau nhá!

4. Chương 3: Thiên Yết

Đầu đuôi của câu chuyện là như thế này:

Đêm hôm qua, lợi dụng lúc mọi người đã đi ngủ, Cự Giải mới lò dò xuống bếp làm bánh kem dâu cho Kim Ngưu ăn. Chẳng qua là, hôm nọ, cô nghe Ngưu Ngưu than rằng thèm bánh kem dâu quá, mà tiền tiêu vặt tháng này đã hết nhẵn nên động lòng, quyết tâm làm một cái bánh thật ngon cho Ngưu ăn (dù chưa thử tay nghề bao giờ!).

=.=!

Tối hôm sau, Giải đứng trước cửa phòng, tay ôm hộp bánh hồi hộp chờ đợi Ngưu mở cửa. Cô không biết rằng cậu ấy có muốn ăn không, khi ăn cậu ấy sẽ nói những gì, chê hay khen...

Và rồi "Cách" một tiếng, Cự Giải hí hửng ngẩng mặt lên, định nói một câu gì đó nhưng, cô lại đứng chôn chân tại chỗ, họng cứng lại.

Sắc mặt của Cự Giải đỏ dấy...

Rồi tái...

Rồi tím...

Chân của một ai đó bị đạp thật mạnh.

-Ui da! Cậu đang đạp chân tớ đấy!- Kim Ngưu méo mào trả lời.

-Tất nhiên, tớ cố tình mà! Còn bây giờ thì... CÚT VÔ MẶC ÁO NHANH LÊN!!!- Giải nổi điên lên, bao nhiêu máu nóng dồn hết lên trên mặt. Cũng phải thôi, lần đầu tiên cô nhìn thấy một tên con trai to xác cời trần, lại còn là một tên không hề khó ưa, sao không nóng máu được chứ!

Về phần Kim Ngưu, lúc Cự Giải mò đến, cậu vẫn đang tắm tấp ở trong nhà vệ sinh, nghe tiếng Giải Giải kêu liên hoảng hồn, liền vợ vội cái quần sọt mặc vô rồi chạy thẳng ra ngoài và kết quả là...

>o<>

Thật tình, không biết cậu chàng này cố ý hay vô tình nữa...

Với Tiểu Giải, đây là một cú sốc tinh thần khá lớn. Cô không ngờ mọi thứ lại tiến triển nhanh đến như vậy. Bỗng nhiên, chợt nhớ lại cái cảnh cậu ta không mặc áo, để lộ từng đường nét hoàn hảo của cơ thể, mái tóc ướt sũng lòa xòa trước mặt nhưng vẫn không giấu nổi nét đẹp trai vương chút trẻ con của cậu ấy, bất giác mặt Cự Giải hiện lên những vệt đỏ. Nhiệt độ trên mặt của cô chỉ mình cô biết- nếu có một quả trứng trên đây chắc chắn sẽ chín luôn!

>o<>

Cự Giải lúc ấy rất bối rối, không biết phải làm sao thì đột nhiên, cứu tinh đến từ hành tinh của loài ngựa xuất hiện- Nhân Mã. Giải thậm chí rơi nước mắt trong lòng, tự nhủ rốt cục cũng có một ngày, con ngựa ấy đã cứu mình một bàn thua trông thấy!

Cô đành đưa hộp bánh cho Kim Ngưu, nói vài câu về “xuất xứ” của cái bánh này rồi trốn đi biệt tăm, để lại ai đó vẫn đang ngẩn tò te, nhưng sau đó lại mở hộp bánh ra, bắt giắc khóe môi cong lên, tạo thành một nụ cười nửa miệng tuyệt đẹp...

“Ồ, đây là đâu mà tối om thế?”

Song Ngư thốt lên. Xung quanh cô chỉ toàn một màu đen u ám. Nhưng sau câu nói ấy, bỗng nhiên cảnh vật xung quanh dần dần sáng hẳn, Song Ngư biết, đây là đâu...

Cô ngồi thụp xuống nền đất lạnh, lấy hai tay ôm đầu, nhắm chặt mắt lại...

Song Ngư không muốn nhìn thấy cái cảnh ấy, cô thấy lạnh toát sống lưng, trước mắt cô có rất nhiều máu, dòng máu đỏ sẫm dính bết tóc cô, thấm đẫm cả chiếc váy trắng cô đang mặc. Cô hốt hoảng, trái tim như đang nghẹt thở...

”Hic, mẹ ơi, đừng bỏ con!- Cô nghe tiếng khóc của một đứa trẻ. Ngư từ từ mở mắt, cô biết cô bé đó là ai.

Chẳng phải, đó là cô đấy sao?

Cô bé ấy nước mắt dần dựa, ngồi bên cạnh một người phụ nữ trẻ, à không, giờ đây, nó chỉ là một cái xác vô hồn mà thôi...

Máu chảy ra lênh láng từ cái xác ấy...

Và bỗng, cô nghe thấy một tiếng nói từ người phụ nữ ấy: “Song Ngư...sao con lại bỏ mẹ?”

“Học, học, học...”

Song Ngư choàng tỉnh. Cô thở dốc, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Khuôn mặt và đôi mắt màu xám nhạt của cô vẫn đang lộ rõ vẻ sợ hãi. “Lại là giấc mơ ấy...”- Song Ngư nghĩ thầm. Cô liếc nhìn cái đồng hồ đã điểm đúng một giờ đêm, lật đặt xỏ dép vào chân rồi mò xuống bếp, kiểm cái gì đó uống để tinh thần ổn định lại đôi chút. Nhưng khi đang bước đi trên cầu thang, cô thấy ánh đèn của nhà bếp sáng trưng, trong lòng có dấy lên một chút sợ hãi: “Là người hay...là ma?” Tuy trong lòng đặt ra câu hỏi ngớ ngẩn ấy, nhưng đôi chân Song Ngư lại thúc giục cô bước đi tiếp. Cho đến khi cô nhìn thấy ai đó đang ngồi nhâm nhi tách cà phê trong tay, đôi mắt dán chặt vào cuốn sách trong tay không rời, thì lúc đó, Song Ngư mới thở phào nhẹ nhõm.

Ra là Thiên Yết!

Cậu ta làm cô sợ xanh cả mặt nhưng thôi...

Song Ngư có đầu óc đơn giản nên không chấp nhất với cậu ta làm gì!

Thiên Yết đang đọc sách thì nghe một tiếng “Phù!” đằng sau lưng thì giật mình quay lại.

“Ồ, hóa ra là cô ấy!”

-Cậu không ngủ được à?-Thiên Yết tò mò hỏi.

Song Ngư gật đầu cái rụp.

- Thế có muốn uống gì không, tới àm cho?- Thiên Yết nâng chiếc cốc cà phê trên tay, hỏi.

-Làm cho tớ một cốc giống cậu là được rồi!- Song Ngư cuối cùng cũng chịu mở miệng.

Thiên Yết vui vẻ đứng dậy, lui cui làm một tách cà phê cho cô ấy, ừm thì, tất nhiên cốc của cô ấy phải giống của mình rồi, còn phải nói!

“Cạch”

Một cốc cà phê nóng hổi được đặt trước mặt Song Ngư. Thiên Yết quay sang ngồi cạnh cô, cất tiếng nói:

- Cậu khó ngủ, hay mơ thấy ác mộng?

Ngư đang húp từng ngụm cà phê béo béo thơm thơm thì đột nhiên nghe câu hỏi ấy của Yết, cô bỗng khựng người lại.

Nhìn thấy biểu hiện khác thường của cô, Yết không hỏi thêm gì nữa, đành lảng sang chuyện khác.

- Thường thì cậu thích cái gì nhất nhĩ?

Ngư im lặng một hồi suy nghĩ rồi đáp:

- Ừm thì, thích ngủ, nghe nhạc, đọc sách và...và...muốn được đi chơi...

Thiên Yết chợt phì cười. Vậy là suy nghĩ bấy lâu nay của anh là đúng. Không phải cô lạnh lùng mà chỉ là cô sợ, cô quá rụt rè mà thôi!

Song Ngư ngẩn người ra. Chu choa má ơi, lần đầu tiên cô nhìn thấy nụ cười của Yết, trong lòng cô dấy lên bao cảm xúc lạ thường...

Oa, cô háo sắc quá!

Bị khuôn mặt tựa thiên thần ấy đánh bại mất rồi...~

~Không sao, không sao, đừng nhìn nữa là được chứ gì.

Sau đó, cô lại ngồi nhâm nhi tách cà phê, chẳng thèm hỏi tại sao người ta lại cười mình. Không gian từ đó lại trở nên im ắng.

1 giờ 15 phút...

1 giờ rưỡi...

- Nè Song Ngư...- Thiên Yết đang định phá vỡ bầu không khí ảm đạm này thì...

“Phịch”

Song Ngư ngã trên vai Yết. Thiên Yết mở to mắt nhìn Ngư: rèm mi của cô buông xuống, tiếng thở đều đều vang lên...

“Cô ấy ngủ rồi sao?”

Nhẹ nhàng đẩy Song Ngư khỏi vai mình, Thiên Yết bế bồng cô lên, đưa cô về phòng.

“Nhẹ và...mềm thế...”- Thiên Yết nghĩ thầm.

Đặt cô lên giường, đắp chăn ngay ngắn cho cô xong xuôi nhưng Yết vẫn chưa đi, anh vẫn còn nấn ná thêm chút nữa để ngắm kĩ khuôn mặt đáng yêu khi ngủ của ai kia. Phút chốc không kiềm lại được, Thiên Yết khẽ cúi xuống, ép môi mình vào đôi môi mềm mại kia, thật lâu thật lâu rồi mới buông ra, dường như đã thỏa mãn nên mỉm cười rồi bỏ đi, không quên nói một câu:

- Ngủ ngon nhé, Song Ngư!

.....

5. Chương 4: Thẳng Tiến! Suối Nước Nóng Ôi!

Nhanh thật! Chỉ mới thoáng chốc thôi mà Thần Mùa Đông đã cai trị cả Thành phố Sora này rồi! Tuyết rơi mỗi lúc một dày đặc, trời mỗi lúc một lạnh thêm. Và đây cũng chính là thời điểm mà toàn bộ học sinh nơi đây được thoải mái nghỉ ở nhà.

-Hắt xì!!!

Xử Nữ đứng trước cửa phòng, người mặc một chiếc áo khoác giữ ấm, đôi tay cô cầm tờ khăn giấy lau lau chiếc mũi nhỏ đang đỏ lên vì lạnh và...cảm! Hiển nhiên rồi, thời tiết như thế này thì ai cũng bệnh là phải. Nhưng có một số người thì không cho là vậy...

- Ha ha ha, đáng đời lắm! Ai biểu hôm qua long nhong chơi ngoài đường làm chi rồi bây giờ lại...

Nói đến đây, Bảo Bình lại bật cười khúc khích. Đối với anh đây là một chuyện là hiếm có, lần đầu tiên anh thấy mặt Xử Nữ đỏ lên và cho dù anh có nói gì thì cô cũng không thềm đáp trả.

Xử Nữ trong lòng tức không nói nên lời. Hắn đang châm chọc cô, vậy mà cô không tài nào đáp trả được. Cổ họng Xử Nữ đặc, lỗ hét lên một cái là cái giọng nói 'oanh vàng' của cô bay đi luôn.

-Hừ, cứ chờ đó mà xem! Qua vụ này tôi sẽ cho anh biết tay!

Xử Nữ vừa rên hừ hừ trong cổ họng vừa nói. Xong, cô đóng cửa, chui rúc vào cái mền bông ấm áp mà cô đã thủ sẵn từ mấy tháng trước và đánh một giấc thật sâu.

Bảo Bình ngó người ra và trong đầu cậu bỗng lóe sáng một ý tưởng...

Thiên Bình nằm lăn long lốc trên sàn nhà, người thì cuộn một tấm mền bông dày trông chẳng khác gì một con sâu. Cô thở dài than ngắn.

- Chán như con gián, buồn như con chuồn chuồn...

- Sao vậy má?- Nhân Mã lạnh chanh hỏi.

- Haizz, đúng là chán thiệt, mùa đông mà cứ lẩn quẩn hoài trong nhà, hít thở chung một bầu không khí với người bệnh chắc sớm muộn gì cũng bị lây nhiễm quá...

Biết hắn đang nói về mình, Xử Nữ quay sang trừng mắt với Bảo Bình. Khốn thật cái tên ấy! Có ngày hắn phải trả giá đắt vì những điều này!

Còn Bảo Bình, cậu đang hả hê cười nhưng đầu ai biết rằng trong lòng hắn đang nghĩ những gì...

-Hay là chúng ta đi sưởi nước nóng?- Ma Kết thản nhiên lên tiếng. Quả thật Kết ít khi mở miệng nhưng miệng một khi đã mở thì phải coi chừng!

-Được đấy! Trời lạnh mà đi sưởi nước nóng thì còn gì bằng!- Bạch Dương reo lên như trẻ con, đôi mắt cậu sáng rực lên. Nói thật thì đã hai năm rồi cậu chưa hề đặt chân tới sưởi nước nóng...

-OK, vậy là tất cả đều thống nhất đi đúng không?- Thiên Bình lên tiếng.

Mọi người đều gật gật cái đầu.

-Tốt, vậy bây giờ tớ sẽ đi thuê xe, các cậu lên phòng thu dọn đồ đạc, 12 giờ tập trung dưới sân. Rõ chưa?- Thiên Bình nói.

- Rõ rồi!- Tiếng hô của mọi người đồng thanh vang lên, sau đó ai về phòng nấy, chuẩn bị cho một chuyến đi du lịch đầy thú vị và bất ngờ...

12 giờ trưa...

- Hửm, mọi người đến hết chưa?- Kim Ngưu nôn nao, cậu rất muốn đi, đi ngay bây giờ, thẳng tiến tới sưởi nước nóng, được ăn chơi ngủ nghỉ xả láng và được ngắm Cự Giải trong bộ yukata...Ôi, đời như là mơ vậy!

Vừa lúc đó, Yết và Ngự đứng vừa đến. Cả nhóm đều đã có mặt đông đủ và leo lên xe, chiếc xe du lịch từ từ lăn bánh và thẳng tiến tới sưởi nước nóng Setsu nổi tiếng nhất Thành phố này.

2 tiếng đồng hồ sau...

- Oh my God, cuối cùng cũng đã đến nơi!- Bảo Bình than ngắn thở dài. Cậu xoa xoa đôi bàn tay cho đỡ lạnh, đôi bầu má phúng phính dần dần đỏ lên.

Song Ngư cũng không kém. Mặc dù đã trang bị đầy đủ từ khăn quàng, tất, nón, bao tay nhưng vì cơ thể yếu ớt của Ngư thích nghi quá kém nên cô vẫn cảm thấy lạnh cóng cả người...

- Đưa túi đồ đây tớ xách cho!- Thiên Yết lên tiếng và chìa bàn tay ra trước mặt Song Ngư. Như một phản ứng tự nhiên, Ngư đưa cái giỏ xách của mình cho cậu ta. Yết mỉm cười cầm lấy, mọi người đánh mắt nhìn nhau cười thầm.

- Thôi, chúng ta vô nhận phòng đi rồi đi tắm...- Kết bảo.

Đây là suối nước nóng Setsu, quả thật phòng ốc nơi đây rộng rãi, bày trí đẹp mắt, món ăn hợp với khẩu vị của thực khách, phục vụ tận tình...Đúng là một kì nghỉ viên mãn!

Cả bọn mặc bộ yukata trên người, đi thăm thú khắp khu nghỉ dưỡng, sau đó lại quay trở về phòng ăn, gọi hết món này đến món khác, bao nhiêu đồ ăn thức uống gọi lên đều bị cái bao tử không đáy của cả bọn chén sạch sẽ...

Lúc chuẩn bị đi tắm...

- Ê mọi người lại đây!- Bạch Dương phấn khởi gọi tụi con trai lại.

- Sao thế?- Bảo Bảo hỏi.

Bạch Dương nuốt nước miếng, lên giọng:

- Tí nữa tụi con gái đi tắm ở...Hay là chúng ta...qua đó xem thử?

- Hura, ý kiến này quả thật không tệ! Dương à, lâu lắm rồi tớ mới thấy cậu thông minh đột xuất ra ấy chứ...- Kim Ngư vỗ vai cậu bạn thân, trong đầu toàn hiện ra những hình ảnh đen tối.

-Này, tớ không tham gia đâu nhé! Sư Tử nói.

- Cả tớ cũng vậy!- Kết và Yết đồng thanh nói.

- Thế thì tụi này cũng không ép đâu. Đi thôi!

Nói rồi ba tên háo sắc ấy nhón chân nhẹ nhàng đi xuống tắm. Bọn con lại lắc đầu ngán ngẩm. Nhưng rồi, trong đầu Yết nghĩ ngợi lung tung: Lỡ như tụi nó nhìn thấy Song Ngư thì sao? Thế là Yết lại lật đật mặc quần áo vô rồi chạy đi tìm Ngư, cậu không muốn ai nhìn thấy Song Ngư ngoại trừ cậu. Liệu đó là một yêu cầu quá cao?

Thiên Yết chạy đến phòng Song Ngư. Gọi cửa không thấy ai trả lời, Yết đành nhắm mắt xông vô.

“Phù! Tạ ơn Trời, cô ấy vẫn còn ở đây!”- Yết nghĩ thầm.

Quay trở lại với nhóm Dương, Ngư, Bình, cả bọn đang nấp trong một bụi cây ngay chỗ hàng rào chắn giữa hồ.

- Thấy gì không Ngư?- Bảo Bình mặt mày nghiến trọng, cậu nhìn tới nhìn lui vẫn không thấy Xứ Nữ đâu, trong lòng có chút lo lắng, sốt ruột.

- Có thấy gì đâu! Hình như bọn họ vẫn chưa tới...- Ngư trả lời.

Vừa dứt câu, Bạch Dương đã thấy bóng dáng của bọn con gái tiến vào hồ, tiếng nói cười rôm rả.

- Bọn họ tới rồi kìa!- Dương thì thầm.

Tức thì ba cái đầu chen chúc nhau nhìn.

1 giây...

2 giây...

3 giây...

Phụt!!!

Chưa đầy ba giây, cả ba đều bị ngã gục! Thật không thể tin được! Họ nằm bất động, máu mũi vẫn còn chảy lênh láng, nhuộm đỏ cả mặt hồ...Sau đó, Dương-Ngư-Bình nghe thêm được tiếng của bọn con gái nói với nhau...

“Ồ, ngực của Xử lớn thật, chắc thuộc loại D!”

“Eo của Giải thon quá này!”

“Xem vòng 3 của Mã Mã kia!”

...

Thế là bọn con trai phải vác tấm thân đầy máu trở về phòng...

“Công nhận sức chịu đựng của chúng ta kém thật...”- Một suy nghĩ hiện lên trong đầu ba người...

6. Ngoại Truyện 1: Thiên Yết Và Song Ngư

,~Mùa đông năm ấy...~

Anh gặp cô vào một buổi sáng mùa đông.

Tiết trời lúc ấy se lạnh, anh lang thang ngoài phố, định bụng kiếm một chút đồ ăn cho đỡ đói và anh quyết định đến cửa hàng tiện lợi mua mì gói về ăn.

= =!

Chẳng qua là tiền tiêu vặt tháng này của anh gần hết sạch nên bây giờ anh phải ăn uống tiết kiệm để sống sót sau kì nghỉ đông dài. Anh không muốn chết khi chỉ là một thằng học sinh cấp Hai chưa hề nắm tay con gái một lần nào cả!

Dừng chân tại cột báo hiệu giao thông, thôi suy nghĩ mông lung, anh nhìn qua bên kia đường và anh thấy một cô gái với hai con mèo nhỏ trên tay.

.

Mèo ư?

.

Tín hiệu đèn chuyển sang màu xanh, anh thông dong đi qua bên kia đường, đôi mắt vẫn không rời cô gái ấy. Đầu óc anh trống rỗng nhưng đôi chân anh lại hành động theo bản năng: dẫn chủ của mình lại ghé đá đối diện cô gái ấy đang ngồi. Dừng hỏi anh tại sao, chính bản thân anh cũng không biết câu trả lời.

.

Một phản xạ tự nhiên chăng?

.

Anh ngồi xuống, ánh mắt chăm chú nhìn cô. Cô dường như cũng chẳng để ý đến anh vì mãi mê chơi với lũ mèo. Cô nựng chúng, vuốt ve chúng, cho chúng ăn, sưởi ấm chúng bằng cách để chúng vào trong chiếc khăn choàng cổ của cô. Anh khẽ phì cười vì hành động ấy. Chợt, anh khựng lại khi nhìn thấy mặt cô. Đó là một khuôn mặt nhìn nghiêng rất đáng yêu, đôi mắt màu xám nhạt to tròn, trong veo, cô nổi bật với làn

da trắng ngần, mái tóc đen óng được buộc gọn gàng. Anh cảm thấy cô rất quen, dường như đã gặp ở đâu rồi, nhờ có trí nhớ không đến độ tồi, anh đã nhanh chóng nhận ra cô.

Cô là Song Ngư - học lớp bên cạnh anh!

Cô là cô gái có thể khiến lũ con trai xung quanh hồn xiêu phách lạc!

Sao cô ấy lại ngồi ở đây một mình nhỉ?

Và hậu quả của đôi chân nhanh hơn cái đầu là...

Anh đứng dậy, tiến về phía cô. Cô thấy có bóng người trước mặt mình, lập tức ngẩng đầu lên.

Hai ánh mắt chạm phải nhau. Anh khựng lại.

- À, ừm, cậu là Song Ngư, đúng chứ?- Anh hỏi.

Cô gật đầu.

- Tớ là Thiên Yết học lớp bên cạnh, cậu biết tớ đúng không?

Cô lại gật.

- Sao cậu lại ngồi ở đây thế? Hai con mèo này là của cậu à?

Cô lắc đầu nguây nguẩy, rồi chỉ tay về phía con đường trước mặt:

- Tớ thấy chúng ở đằng kia!

- Cậu tính nuôi nó à?

- Ừ.

- Cậu có lạnh không?

- Không hẳn.

- Muốn ăn chút gì đó không, tớ mời?

- Nhưng còn chúng nó?

Anh suy nghĩ một lát, rồi trả lời;

- Hay là về nhà tớ?

- Cũng được!- Song Ngư trả lời không do dự. Cô thật ngây thơ vô đối, miệng nói nhưng chưa hề suy xét hậu quả. Thử nghĩ xem, một tên con trai chỉ mới gặp bạn đôi ba lần ở trường, chưa thể nói là thân thiết và giờ đây mời bạn về nhà hẳn, chẳng phải quá rõ ràng rồi sao?

Nhưng cô làm thế cũng có lí do...

Thứ nhất là để sưởi ấm cho hai con mèo và cho cả cô, tiết trời giờ khá lạnh...

Thứ hai là...cô không còn nhà để về nữa rồi!

Lúc đi ra ngoài, chẳng hiểu sao tự nhiên khóa cửa xong, cô lại lỡ tay làm văng cái chìa khóa vào nhà bằng đường cửa sổ! Mà chị cô đi làm đến tối mới về, thế nên...

Vả lại, cô khá tin tưởng cậu ta qua thái độ, lời nói và cách cậu ta chơi với lũ mèo! Cô thấy lũ mèo rất thích chơi với cậu ta, chứng tỏ cậu ta không phải người xấu rồi!

Về phần Thiên Yết, sở dĩ cậu nhận ra Song Ngư vì họ đã từng gặp nhau ở trường cách đây một năm.

Tất cả khởi đầu cũng từ một con mèo mà ra!

Flash back

“Meo! Meo! Meo!”

“Hửm, tiếng mèo kêu à?”

Thiên Yết ngồi bật dậy, mái tóc đen của cậu hơi rối. Cậu đưa đôi mắt nhìn dáo dác xung quanh và thấy con mèo đang tiến về phía cậu. Bây giờ đang là giờ nghỉ trưa và đây là sân thượng- nơi lí tưởng để ngủ. Từ lâu nơi đây đã biến thành lãnh địa của cậu, chẳng có ai qua lại chỗ này, sao giờ đây lại xuất hiện con mèo này nhỉ?

Con mèo ấy ngồi trước mặt cậu, nó liếm lông và cọ cọ người vào cậu.

“Ái chà, con mèo này cũng biết nhìn người đấy chứ!”- Cậu thầm nghĩ.

Bất chợt, Thiên Yết nghe có tiếng bước chân tiến lại gần. Cậu quay phắt người lại, ngẩng đầu lên xem đó là ai thì...

Đó là một cô gái...

Yết khựng người lại, họng cứng ngắc nói không nên lời.

Thật sự, cô ấy mang một vẻ đẹp thuần khiết mà không ai có được...

Cô gái ấy ngồi xuống bên cạnh cậu, một tay ôm lấy con mèo, vuốt ve nó. Cô lôi trong cái bọc giấy một cái bánh to, đưa cho nó ăn. Con mèo vui vẻ nhận phần ăn từ cô gái, nó ăn ngấu nghiến, chẳng thèm để ý xung quanh. Lúc bấy giờ, Thiên Yết mới có dịp quan sát cô. Khuôn mặt cô toát lên vẻ thánh thiện, làn da trắng như ngọc, đôi mắt màu xám nhạt thoáng nét đượm buồn, mái tóc đen mềm khê nô đùa với làn gió...

Cô quay sang Thiên Yết, nói:

“Lần đầu tiên tớ thấy con mèo này thân với người lạ đấy!”

“Thế ư?”- Cậu đáp, rồi khẽ liếc nhìn phù hiệu trên áo của cô - “Tên cậu là Song Ngư, nhỉ?”

Song Ngư gật đầu.

“Con mèo này từ đâu ra thế?”- Yết hỏi.

“Tớ tìm thấy nó ở gần nhà, nhưng vì chị tớ dị ứng với mèo nên tớ mới tạm để nó ở đây.”- Ngư trả lời.

Thiên Yết im lặng suy nghĩ một hồi rồi nói: “Hay là để tớ nuôi nó nhé?”

Song Ngư ngạc nhiên: “Thế có được không?”

Yết gật đầu cái rụp.

“Cảm ơn cậu!”- Cô mỉm cười đáp lại.

End Flash back

- Tới nơi rồi, đây là nhà tớ, cậu vào đi!- Thiên Yết nói.

Song Ngư bước vào nhà. Ngôi nhà nhìn bên ngoài trông có vẻ bình thường nhưng kiến trúc bên trong thật sự rất đẹp với tông chủ đạo là màu trắng. Song Ngư vừa đi vừa ngắm nghía xung quanh, cô ngạc nhiên bởi Thiên Yết rất có gu thẩm mỹ!

-E hèm, thấy nhà tớ thế nào?- Thiên Yết háng giọng, từ nãy tới giờ, cô hoàn toàn không chú ý đến cậu.

Song Ngư mỉm cười, cô nắm bàn tay lại, giơ ngón tay cái lên như muốn nói: “Tuyệt!”

- Cậu ngồi ở đó đi, tớ đi nấu món gì đó đãi cậu. Cậu muốn ăn gì?

- Mì gói!

- What?

- Mì gói kèm một ly trà sữa!

- Sao cậu...

- Cậu cứ làm đi, bật lò sưởi lên luôn nhé?

- Ừm...

Thế là bạn Yết chịu thua, lật đặt đi nấu...hai tô mì gói + hai ly trà sữa. Cô ấy có khẩu vị lạ quá! Thiên Yết nghĩ.

Chỉ mười lăm phút sau, Hai tô mì nóng hổi được bưng lên. Cả hai ăn xì xụp, húp lấy húp để và chẳng mấy chốc, tô mì đã hết nhẵn không còn một giọt nước. Ngồi uống trà sữa, Song Ngư tự hỏi mình không lẽ Thiên Yết sống một mình trong nhà sao?

Thế là không nén nổi sự tò mò của bản thân, nhân lúc Thiên Yết đang lui cui rửa bát dưới bếp, Song Ngư tranh thủ đi lòng vòng để...khám phá.

Và cô đã có một phát hiện hết sức thú vị: trong phòng Thiên Yết có thú nhồi bông!

>o<>

Haha, ai tin được chứ, Thiên Yết lớn già đầu rồi còn ôm gấu bông đi ngủ...

Đứng trước cửa phòng của Yết, Song Ngư đưa tay bụm miệng cười khúc khích...

Và bỗng bàn tay của ai đó đặt lên vai cô:

- Cậu đang làm gì đấy?

Song Ngư giật mình, quay người lại thì thấy Thiên Yết với vẻ mặt hằm hằm đứng sau lưng cô.

- Không có gì đâu! Không có gì đâu!- Song Ngư chối bay chối biến.

- Thật sao? Hay là cậu đã thấy điều không nên thấy?

- Đâu có đâu...- Ngư xịu mặt.

Với cái bản mặt ấy, Song Ngư đã làm cho Thiên Yết phải đầu hàng. Yết thở dài, thả tay khỏi vai Ngư, nói:

- Đó là phòng của em gái tớ!

Chu choa má ơi, Thiên Yết có em gái sao?

- Thật không? Thế em ấy đâu?

- Nó ở bên phòng tớ. Nó đang chơi máy tính.

Vừa lúc đó, một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Anh ơi, chị đó là ai thế?

- Ồ, bạn của anh.- Thiên Yết đáp gọn lỏn.

- D...dễ thương quá!!!- Song Ngư buột miệng thốt lên. Trước mặt cô là một cô bé Loli với đôi mắt nâu tròn xoe nhìn cô chăm chú, mái tóc đen xõa dài. Cô bé đang mặc bộ đồ ngủ nên trông càng đáng yêu hơn.

Cô bé chạy lại, nín áo anh mình:

- Anh ơi, nấu cái gì đó cho em ăn đi! Em đói quá!

- Chơi game từ sáng tới giờ, bây giờ mới đói sao?

- Đi mà...- Cô bé nài nỉ.

Và thế là Thiên Yết chịu thua tập hai, cậu lại chạy đi làm đồ ăn cho cô em gái bé bỏng của mình.

- Nè, em tên gì thế? - Song Ngư bắt đầu lại lần la làm quen.

- Thiên Nguyệt ạ!

- Em học cấp Một à?

- Dạ không, em dưới anh em hai lớp!

“ Thế mới là Loli chứ...”- Ngự nghĩ thầm.

- Nè chị gì ơi?- Thiên Nguyệt khẽ gọi.

- ?

- Chị chơi game không, có một game mới ra lò chơi hay lắm đó!

- Thế ư? Vậy em dẫn chị đi xem thử nhé?- Nói thật ra, Song Ngự nhà ta cũng là một cao thủ chơi game điêu luyện. Thế nên đừng bị vẻ ngoài ngây thơ của Ngự đánh lừa nhé!

...

~To be continued ~

7. Ngoại Truyện 1: Thiên Yết Và Song Ngự

~Mùa đông năm ấy...~

(Phần tiếp theo)

“Đùng! Đùng!”

“Đoàng! Đoàng!”

Hàng loạt những âm thanh kinh hoàng đang diễn ra. Chị em Song Ngự và Thiên Nguyệt đang chiến rất nhiệt tình cái game mới ra lò mà thiên hạ đồn thổi là rất hay ấy. Phải công nhận, trò chơi này rất tuyệt, hiệu ứng âm thanh, thiết kế nhân vật và nội dung game rất mới lạ, khiến Song Ngự chơi mãi không thôi.

“Cạch!”

Cánh cửa phòng mở tung. Thiên Yết tay bưng tô mì, tính mở miệng nói gì đó nhưng cậu đột nhiên ngậm miệng lại, tức đến độ nói không nên lời.

Gì thế kia? Đó không phải là căn phòng của cậu. Thiên Yết phủ nhận. Trước mắt Yết, gối mềm hồi sáng cậu gấp lại gọn gàng giờ đã bị lật tung ra, làm giẻ lau dưới đất; một đồng hồ bánh, lon nước ngọt lăn lóc trên sàn nhà; sách truyện của cậu cũng bị cô em gái dễ mền quăng mỗi nơi một cuốn...

Một căn phòng bày bừa không chịu nổi!!!

Thiên Yết đặt tô mì dưới chân, mặt hầm hầm tiến đến, tịch thu lại cái laptop mới mua, rồi đuổi cổ hai chị em Song Ngự và Thiên Nguyệt vẫn còn đang ngẩn tò te ra ngoài.

Thiên Nguyệt chẳng để ý lắm, cô bé cầm tô mì lên húp xì xụp, Song Ngự cũng ngồi thu lu bên cạnh không nói năng gì, chờ Thiên Yết dọn dẹp bãi chiến trường mà bé Loli bày ra. Chẳng mấy chốc, Thiên Yết đã trả hình hài ban đầu lại về cho căn phòng. Hiên nhiên, chắc nó vui lắm vì nó có một người chủ thương yêu nó hết lòng mà!

T__T

7 giờ tối...

-Chắc tớ phải về đây, không chị tớ lo lắm...- Ngự nói. Trong đầu cô hiện ra sự tức giận và bài giảng đạo của chị cô mà lòng bất giác run run.

- Hay để tớ đưa cậu về nhé?- Thiên Yết đề nghị-...đi một mình buổi tối không hay đâu...

Song Ngự gật đầu lia lịa.

- Hu hu hu, không chịu đâu, em vẫn còn muốn chơi với chị Ngự mà, bắt đền anh Yết đấy...

- Đừng có mè nheo nữa, không là anh cấm chơi game một tuần đấy!

Lập tức câu nói của Thiên Yết có tác dụng, tiếng kêu ca, rên rĩ của Thiên Nguyệt im bật. Cô bé rất thích chơi với Song Ngư, từ trước tới nay cô chưa hề có một người bạn nào tâm đầu ý hợp như vậy. Lúc mới gặp mặt Ngư, cô bé đã rất có thiện cảm và còn một điều quan trọng nữa là...

Anh trai cô chưa từng một lần dẫn bạn gái về nhà!!!

-Bye em nhé Thiên Nguyệt. Nếu rảnh chị sẽ qua chơi với em.- Ngư mỉm cười nói.

-Thật không?- Cô bé tròn mắt- Chị hứa đi!

Song Ngư chột phì cười.

“Được rồi, chị hứa”.

“Có một cô em gái quắt thật không tệ...”- Những suy nghĩ vẩn vơ hiện lên trong đầu của Song Ngư.

Thiên Yết và cô đi sóng bước bên nhau trên con đường về nhà. Trời ngày càng lạnh dần, tuyết rơi trên đường mỗi lúc một dày thêm, phủ kín cả những mái nhà. Phố phường vắng vẻ, người qua lại cũng ít dần. Song Ngư rúc đầu vào chiếc khăn choàng cổ, hai tay đút vào túi áo khoác để giữ ấm. Nói thật, sức khỏe của cô không được tốt lắm, ngay cả bản thân Song Ngư cũng ghét cái cơ thể yếu ớt này, vì chúng mà cô bị bệnh triền miên và không được làm những việc nặng nhọc. Lúc nào cô cũng chỉ biết ăn bám chị mình, sau này liệu có thể làm được việc gì nên hồn?

Thiên Yết từ nãy tới giờ không nói câu nào, thực chất cậu không biết nói gì bây giờ. Cậu đưa mắt liếc nhìn sang Song Ngư, hai má cô đỏ lên vì lạnh, từng hơi thở của cô biến thành làn khói trắng, tan biến vào trong không khí như chưa hề tồn tại. Thiên Yết thở dài. Đây không phải là lần đầu tiên cậu gặp Song Ngư nhưng cũng chưa bao giờ trò chuyện với cô nhiều như ngày hôm nay. Lần đầu tiên cậu nghĩ nhiều về một người con gái. Song Ngư có cơ thể nhỏ bé, yếu ớt, sở hữu khuôn mặt ngây ngô, đáng yêu cùng hai bầu má phúng phính, nghĩ đến thật muốn đưa tay lên véo thử một cái cho đã. Cậu nghĩ đến làn da trắng trẻo, đôi mắt lúc nào cũng thoảng vẻ u buồn như cô đã từng trải qua một chuyện thật tồi tệ, ngay cả từng sợi tóc của cô cũng ánh lên vẻ buồn bã. Một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu Thiên Yết: bỗng thật muốn che chở, bảo vệ cho cô ấy...

Thế là nói chuyện với cô ấy!

Thế là mời cô ấy về nhà!

Và rồi...

“Rầm!”

Âm thanh ấy cắt ngang dòng suy nghĩ của Thiên Yết. Cậu quay sang và thấy Song Ngư nằm dài trên đồng tuyết bị đóng thành băng. Yết hoảng hồn, chạy lại đỡ Ngư dậy.

- Hu hu, đau quá!- Song Ngư rên rĩ, lấy tay xoa xoa cái đầu.

- Cậu có sao không?- Yết hỏi han.

- Hic. U đầu rồi...- Vừa nói, Song Ngư vén tóc mái lên để lộ vầng trán cao đang đỏ rần.

Thiên Yết phì cười trước điệu bộ phụng phịu của Song Ngư, trông cô đáng yêu vô cùng. Bỗng cậu tiến lại gần Ngư và dùng bàn tay ôm lấy khuôn mặt đáng yêu ấy, khẽ xoa lên cái trán, hà hơi vào.

Song Ngư đứng như trời trồng, đưa đôi mắt tròn xoe vì ngạc nhiên của mình nhìn Thiên Yết, rồi khi định thần lại mặt cô đỏ lựng lên. Mùi hương trên người Thiên Yết xộc vào mũi cô, hơi nóng từ miệng phả lên trán bao trùm lấy đầu óc cô và đôi bàn tay ấm áp giữ lấy khuôn mặt cô không rời.

Nhưng rồi, hành động trẻ con ấy của Yết đã khiến cô phì cười.

Này này, cậu bị sao thế? Thiên Yết nghĩ. Mới đây đôi mắt cô còn ngân ngấn nước mà bây giờ đã cười rồi, có gì phải đáng cười như thế chứ! Đúng thật là cậu vừa làm một điều trẻ con nhưng đều vì cô ấy mà!

- Xin lỗi, tớ không có ý cười cậu đâu. Nhưng, cậu dễ thương thật đấy! Cảm ơn nhé!- Ngự mỉm cười nói.

Thiên Yết như không tin vào tai mình. Gì cơ? Cô ấy đang khen cậu ư? Yết cười thầm trong lòng, bao nhiêu niềm vui chợt ùa đến.

- Đi nào Yết!

Song Ngự nói to, cô cách cậu một đoạn, đôi tay vẫy gọi. Yết có thể cảm nhận được niềm vui thích trong ánh mắt của Song Ngự, chẳng mấy chốc, niềm hạnh phúc lan tỏa trong hai con người.

Yết đưa Ngự về tới nhà. Cậu tạm biệt cô và bảo rằng ngày mai cậu sẽ chở cô đến trường. Ngự từ chối nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Thiên Yết, cô mỉm lòng, đành gật đầu chấp nhận.

Từ đó, sáng nào Yết cũng chở Ngự tới trường rồi chiều lại chở cô về nhà bằng chiếc xe đạp của cậu. Lúc ở trường, cả hai thường xuyên nói chuyện với nhau. Thiên Yết phát hiện ra một điều rằng Song Ngự rất sợ mọi người xung quanh. Có lẽ do cô quá rụt rè hoặc vì một lí do nào đó mà cậu không biết. Vì thế nên từ trước tới nay, cô chưa hề có một người bạn nào, ngoại trừ Thiên Yết.

Thiên Yết lấy làm vui vì điều đó nhưng cậu rất lo cho cô.

Và rồi kì thi tốt nghiệp cấp Hai đã đến. Yết nghe tin cô thi vào trường cấp Ba Blue Sky nên cũng nhanh nhẩu đăng kí thi theo. Rốt cục cả hai đều thi đậu với số điểm tuyệt đối.

Nhưng khi ở ngôi trường mới ấy, trong kí túc xá thường, nhà trường không cho mang động vật vào nuôi. Mà cứ khoảng mấy tháng là Song Ngự lại bỗng một hai con mèo trên tay, đến độ cô nuôi không xuể nên mang về nhà cho chị cô nuôi phụ. Thấy tình hình này không ổn nên Thiên Yết xin nhà trường cho cậu và cô chuyển sang kí túc xá dành cho học sinh cá biệt để ở. Và tại đó, Thiên Yết và Song Ngự đã gặp những người bạn kì lạ, rất có thể họ sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của hai người...

~The first series ending~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/12-chom-sao-cho-doi-yeu-thuong>